

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**IOAN. PETRI || MAFFEI, || BERGOMATIS, || E SOCIETATE ||
IESV, || HISTORIARVM || INDICARVM || LIBRI XVI. ||
SELECTARVM, ITEM, EX || INDIA EPISTOLARVM || LIBRI
IV. ||**

Maffei, Giovanni Pietro

Coloniae Agrippinae, Anno M.D.XC.

VD16 M 105

De caritate ipsius in Deum. Cap. III.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64627](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64627)

dine atque animi æquitate spectabat. Cùm è familiari-
bus nescio quis, fratrem præstanti religioni collaudans,
ad Ignarium cum admiratione dixisset: En hominẽ iugi-
ter præcationi vacantem: immò verò, mutata voce, en,
inquit Ignarius, hominem sibi met acriter imperantem.
Alium quempiam, quòd stomachosior esset natura, &
subinde in amara verba prorumperet, sese fratrum con-
suetudini alieno tempore subrahentem, Ignarius blan-
de compellans: Quin te, inquit, statuis horis in fratrum
consuetudinem das: cum ille iracundiam naturæ, bilem-
que prætenderet; Næ tu vehementer erras, ait Ignarius:
etiam hæc & huiusmodi vitia, non fugiendo, sed resi-
stendo vincuntur. Denique licet præcationis laude
præcelleret ipse, vt dictum est, semper tamen spiritum,
quem vocant mortificationis, spiritui speculationis,
anteulit. nam vt in eloquentiæ studio, cum & ars, & v-
sus ipse sit necessarius, longe plus tamen à sapientibus
vitiis vsui quàm præceptioni tribuitur: sic in paradisi vit-
tutibus cum & commentatio, & actio requirantur: mul-
to plus tamen agendo & pugnando, quàm speculando
vel cogitando proficitur.

De caritate ipsius in Deum.

Cap. III.

CARITATE in Deũ fuit, quãta par est
cum esse, qui ipsius Dei gratia rebus
humanis nuntium sponte remisit.
neque solum eatenus Dominum ama-
bat, vt præ illo reliqua omnia nihil du-
ceret, quæ virtutis huiusce præcipua est
verum inerat in amore voluptas mira: prorsus vt
quislibet pressus curis, ac molestiis fatigatus, in vnus
recordatione, & quasi amplexu per summã delecta-
tionem acquiesceret. CHRISTVM verò Dominum
liberatorem videndi sicuti est, tanta flagrabat cu-
ritate, vt eam ipsam ob rem solui corporis via-
culis

culis vehementius in dies optaret. Itaque quod
 uiorem incidisset in morbum; concepta
 abstraheretur illico à sensibus, non sine
 nis detrimento; quocirca mentem à
 interim auocare etiam atque etiam habere
 dicis. & quoniam acerbissima Christi
 te humani generis obita Ignatio semper
 vicissim ille pro Christo per summos
 cupiebat emori millies. Quoties vero
 conuitia & ludibria reputaret apud
 trocitate permouebatur ut multi, sed
 tur generoso quodam imitandi studio
 sum quasi tanti sceleris auctorem acerrime
 ac nisi cum cohibuisset existimationis
 lutem aliorum, simulata dementia, ad
 citandam, nudus onustusque cornibus,
 poris habitu prodire non dubitasset in
 cessantes cœno vel stercore pueros, voce
 & sputa, & omnes alias infanz multitudine
 lias libentissime pertulisset. Sed quoniam
 la se dabat occasio; certe quod erat pro
 ciebat, ut immortalia Domini beneficia
 coleret sempiterna; & in eiusdem vel in
 tate, vel gloria quærenda, suas omnes
 nesque consumeret. cuius rei vel hoc
 mento sit. Inter ipsam negotiorum
 reticulas tanto studio conabatur ab
 re, ut si qua ex ijs respiceret, seque
 ta recipere vellet; grandis iam nauis
 neralis, antecedere ipsemet, ac per
 do munere fungi, Christi causa non
 cum admoneretur à quibusdam, frustra
 rem insumi, quippe insanibiles esse
 ac licet in presentia pœnitentiam ostend
 men ad ingenium redituras: Ego vero
 liber istarum, vnus dumtaxat noctis
 tia & iniurias in Deum, omnis operæ
 tium duxerim.